

Ed.

757. Nefndarálit

[232. mál]

um frv. til l. um talnagetraunir.

Frá minni hl. allsherjarnefndar.

Nefndin hefur rætt málið en ekki náð samstöðu um afgreiðslu þess. Minni hl. er andvígur frumvarpinu eins og það nú liggur fyrir og telur aðdraganda og undirbúning málsins með þeim hætti að nauðsynlegt sé að kanna ýmsa þætti þess langtum betur en gert hefur verið og sé því eðlilegast að vísa málinu til ríkisstjórnarinnar til ítarlegrar athugunar.

Minni hl. telur að langeðlilegast væri að fela fyrirtæki í eigu ríkisins að annast rekstur talnagetrauna eða happdrættis eins og frumvarpið fjallar um, en sá háttur mun hafður á t.d. í Kanada og víðar þar sem hagnaðinum er yfirleitt varið til margvíslegra mannúðarmála.

Minni hl. telur verulegar líkur á að sú happdrættistegund, sem frumvarpið gerir ráð fyrir að komið verði á fót, muni ná miklum vinsældum hjá svo happdrættiselskri þjóð sem Íslendingum og raska verulega fjárhagsgrundvelli þeirra happdrætta sem fyrir eru.

Fram kom á fundum nefndarinnar að fulltrúar Þroskahjálpar höfðu óskað eftir því við Öryrkjabandalagið að fá að fylgjast með þróun og framgangi málsins en þeirri beiðni ekki verið sinnt.

Minni hl. telur óeðlilegt að veita ákveðnum félagasamtökum, þ.e. Íþróttasambandi Íslands, ungmennafélagi Íslands og Öryrkjabandalaginu, einkaleyfi til starfrækslu talnagetrauna allar götur fram til ársins 2005. Þetta er ekki síst óeðlilegt þegar þess er gætt að í landinu starfa fleiri en ein samtök öryrkja. Hér er ríkisvaldið því að taka ein samtök fram yfir önnur.

Minni hl. er þeirrar skoðunar að vissulega séu Íþróttasamband Íslands, Ungmennafélag Íslands og Öryrkjabandalagið félagasamtök sem séu alls góðs makleg en minnir jafnframt á að til eru ótal önnur samtök sem einnig beita sér fyrir heilbrigðis- og líknarmálum. Minni hl. bendir á það ástand sem ríkir í málefnum aldraðra þar sem í Reykjavík einni eru á annað þúsund aldraðir á biðlista hjá Félagsmálastofnun Reykjavíkur eftir húsnæði eða umönnun, og þar af um 700 manns á forgangslista. Nærri lætur að ein ný umsókn bætist við á hverjum degi. Hefði því að mati minni hl. verið kjörið að nýta þessa fjáröflunarleið til stórátaks í málefnum aldraðra þar sem neyðarástand ríkir svo að vægt sé til orða tekið.

Minni hl. bendir á að enda þótt happdrættistegund sú, sem hér um ræðir, sé í frumvarpinu kölluð talnagetraunir er hér í rauninni um hreint peningahappdrætti að ræða. Samkvæmt gildandi lögum hefur Háskóli Íslands einkaleyfi til að reka peningahappdrætti hér á landi og Happdrætti Háskólans greiðir einkaleyfisgjald til ríkissjóðs. Þegar fleiri aðilar hafa fengið leyfi til að reka peningahappdrætti er forsenda einkaleyfisgjalds Háskólans fallin brott.

Minni hl. minnir á að í lögum um Happdrætti Háskóla Íslands, lögum um vöruhappdrætti fyrir Samband íslenskra berklasjúklinga, lögum um happdrætti Dvalarheimilis aldraðra sjómanna og lögum um getraunir er alls staðar kveðið á um hlutfall og verðmæti vinninga. Í þessu frumvarpi eru engin slík ákvæði en ráðherra falið að ákveða fjárhæð eða hlutfall vinninga.

Minni hl. telur að þetta mál þurfi að kanna langtum betur og leggur til að því verði vísað til ríkisstjórnarinnar.

Alþingi, 8. apríl 1986.

Stefán Benediktsson,
fundaskr.

Eiður Guðnason,
frsm.